

ker niso — pretirane. Ali tudi tu škodi celotnemu vtisku in uživanju prav to, da človek ne vé in ne čuti dovolj, ali so osebe vzete iz življenja ali pa so tudi le marijonetke, katere se sučejo po volji pisateljevi. Brez dvojbe so v romanu videti sledi opazovanja življenja in človeškega srca, ali vse to ni takó pretkano in oživljeno, da bi bila slika jasno določena. Marsikaj je vpleteno, kar za oznako oseb in dogodkov ni potrebno. Tudi je kompozicija sama v tem malo srečna, da se prerado ponavlja »pamietnik starega subjekta«, kjer pripoveduje Rzecki dogodke, toda čitatelj bi pač rajši videl dogodke, kako se neposredno vrše v živi dramatiški povesti.

Jezič je lep, dvogovor živ, lasek, dasi v obče sevéda ni dovolj karakteristiški. Čitaje »Lalko«, mislil sem si večkrat, kakó dobro bi bilo, da se je pisatelj ogibal ónega anekdotskega značaja in nepotrebne obširnosti, ki celotni vtisek — le kvári. Marsikaj je mogel pisatelj narisati odločneje, n. pr. tudi misel o Poljaki, »že jestešmy narodem so marzycieli« (da smo národ sanjarjev, III. 282.) ali o židih, »da bodo svet zavojevali in celo ne z razumom nego szachrajstwem (barantijo) in brezznačajnostjo (III. 291.)«

Tudi po vsebini sta oba rómana jako zanimiva za nas Slovence: prvi nam kaže borbo Poljaka na prednji straži, drugi pa borbe in neuspeh izvestno prav zató, ker skozi romantiško meglo premalo sije toplo, oživljajoče solnce umetniške resnice, posnete iz življenja radosti in bojev. —

Dr. Fr. J. Celestin.

Priloga denšnjemu listu. Čestite p. n. naročnike uljudno opozarjamo na pridejani »Imenik založnih knjig in zvezkov Národne Tiskarne.«

Listnica. — Miroslav P. Daleč ste posegli: kár najživeje pripovedujete, kakó so Rimljanje ugrabili sabinska dekleta:

»V potocih tekla kri nocoj
V Tiberovo je vódo:
Srdit Sabini bili boj
So za devic usodo.«

(Bralce svoje posebno opozarjamo na aliteracijo, ki se toli lepo sliši v poslednjih vrsticah.)

»Vzel je Sabinom mladi cvet
Rimljan, devic cvetočih;
Vzel cvetje je bodočih let,
Vzel sadje let bodočih.«

(Iznova moramo opozarjati na prelepo gradacijo v tej kitici.)

»A to ni srčen bil Rimljan,
In niso bili to Sabini —«

strmé čakamo, kdo je bil vender óni grozovitnik —

»Sovrag nevsmiljen in strastán
Se bije s Slave sini.«

Umejemo, primera je! Bog Vam jo oprósti! Vsekakor bi pa radi vedeli, kdo so vender te Sabinke, ako óni Rimljanje niso Rimljanje in Sabini ne Sabini?

»Srcá in duha zmožnosti
Cvetó samó v slobodi:
Kdor te nam dévice vmorí,
Zla nas tužni usodí.«

Sabinke — dúševne zmožnosti slovanske!!

»In kakor je Sabin boril
Za svoje se dekleta:
Slovanski narod bo se bil
Za svoja prava sveta.«

Kakó ste nas prevarili, da sedaj sami ne vemo, kdo so óne nesrečne »dévíce«. Vender, bodisi! Ustreženo je vsem: Vam, da vidite »pesem« natisnjeno, nam, da smo jo prebili brez zlih nasledkov. Samo koš, v čegar žrelo smo vrgli pesniški Vaš greh, pogledal nas je neizrecno strupeno — siromak ni vaju takšnih založkov! — S. O. Žal, iznova nerabno; ptiča, ki bi nas ogréval, tudi ne poznamo doslej. Toda ker že prosite tako lepo, natisniti hočemo tukaj vsaj odlomek »Ob grobu«:

»Spomin je venec revne roke
In cvetje v njem — v očeh solzé,
Trakovi — prošnje so globoke,
A v sredi — revno je srcé.«

Komur se to ne zdí lepo, temu ne moremo pomagati! — Gradovič. V sonetu so nam posebno prijali stíhi:

»Oj! grenek mi spomin, ki me vznemirja
In ki se vedno mi v srcé povrne,
Ko dan napoči, tiha noč pridirja.«

Kako živo, koliko poezije! Posebno tista tiha noč, ki pridirja! — Fr. S—v.: Nerabno. Milanovič: Takisto. — Stanetinski (»Spancu«); Ne brez čustva, ali dôkaj nedovršeno. — F. P.

»Predraga! Več ne bom za tabo gledal!
V samoti točil greuke bom solzé,
Brez žene, sam h kosilu bodem sedal —«

ubožec, kako se nam smilite! — Mihajl Antonjev:

»Leží na smrtni postelji
Med mrzlim potom i vročino
Priletna(!) starka z bolečino« —

takova prostorna postelja ni karsibodi! — Aleksandrov (»Po nevihti«, »Pri mrtvaškem odru«): V tej obliki nerabno. —

Zaradi preobitega gradiva smo morali za to številko odložiti več književnih poročil, toda priobčiti jih hočemo prihodnjič.

„Ljubljanski Zvon“

izhaja po 4 pole obsežen v veliki osmerki po jeden pot na mesec v zvezkih ter stojí vse leto 4 gld. 60 kr., pol leta 2 gld. 30., četrt leta 1 gld. 15 kr.

Za vse neavstrijske dežele po 5 gld. 60 kr. na leto.

Posamezni zvezki se dobivajo po 40 kr.

Izdajatelj Janko Kersnik. — Odgovorni urednik dr. Ivan Tavčar.
Upravništvo „Národna Tiskarna“ Gosposke ulice št. 12. v Ljubljani.

Tiska »Národna Tiskarna« v Ljubljani.